

te bieden. Een invloedrijk ingezetene heeft zich reeds bereid verklaard de fundeering voor het werk te bekostigen."

Op de algemene vergadering kon de voorzitter aanknopen bij de kort tevoren in de N.R.Ct. gevoerde polemiek over de waarde van Rotterdam als woonstad. De schrijver van het laatste ingezonden stuk had n.l. verklaard: „Men moet de inwoners, vooral de meer gegoeden, aan de stad weten te binden. Dat daarbij niet alles van de overheid kan komen is duidelijk. Ieder burger moet daartoe medewerken met terzijdestelling dikwijls van eigen belang. En zou het dan al zijn, dat er voor een of ander werkelijk mooi plan of grootsche onderneming eens extra in de bus geblazen moet worden, dan geloof ik, dat vele forensen nog zoo niet van Rotterdam vervreemd zijn, of men zou bij hen ook niet tevergeefs kunnen aankloppen."

Dit was een hoopgevend geluid en de voorzitter maakte zich sterk, dat, als men werkelijk met een artistiek ontwerp tot verfraaiing van de stad voor de dag kwam, er genoeg Rotterdammers te vinden zouden zijn, die bereid waren daartoe diep in de zak te tasten om de nu langzamerhand tot een gemeenplaats geworden bewering te logenstraffen, dat er voor iets cultureels in deze stad nooit geld beschikbaar was.

Na zich verzekerd te hebben van applaus bracht hij het bestuursvoorstel ter tafel: het werd door de talrijke aanwezigen bij acclamatie aangenomen.

Het bestuur kon nu aan de slag gaan en in de algemene ledenvergadering van 31 maart 1905 deelde de voorzitter mee, dat de voor de prijsvraag benodigde gelden gevonden waren, dat er drie prijzen beschikbaar waren gesteld, resp. van f 500,—, f 300,— en f 100,—, dat tot leden van de jury waren benoemd de hoogleraren H. Evers en A. W. M. Odé uit Delft en de architect J. Verheul Dzn. uit Rotterdam en dat het programma binnenkort zou gedrukt worden. De fontein zou een „artistieke versiering" moeten zijn van het meergenoemde kruispunt en kon eventueel dienstbaar gemaakt worden aan een zinnebeeldige voorstelling van de vereniging van Delfshaven met Rotterdam; aan de in de bestuursvergadering geopperde gedachte om de fontein op te richten ter herinnering aan Ir. Caland, gaf hij geen ruchtbaarheid, omdat men besloten had, eerst de burgemeester over dit denkbeeld te polsen.